

Sub specie interioritatis, sub specie aeternitatis
Υπό το πρίσμα της εσωτερικότητας, υπό το πρίσμα της αιωνιότητας

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο
Roberto Randellini
33° 90° 97°

Η Μύηση είναι μια ατραπός θεμελιωμένη στις δύο Αλχημικές φάσεις του *solve et coagula*¹, οι οποίες επαναλαμβάνονται διαρκώς με σκοπό την αποδόμηση και την αναδόμηση· την κατεδάφιση, την αποξήλωση των διάφορων επικαθήσεων της προσωπικότητάς μας — της βέβηλης, ιστορικής και χρονικής προσωπικότητάς μας — και στη συνέχεια την ανασυγκρότηση ή, ακόμη καλύτερα, την επανεμφάνιση και επικράτηση του εσωτερικού Εαυτού στις ματαιότητες και τις ψευδαισθήσεις του Χρόνου και του Χώρου.

Ίσως πρόκειται για έννοιες επαναλαμβανόμενες, όμως μέσα στην απλότητά τους εξηγούν την αποτελεσματικότητα της Μεθόδου μας· μιας Μεθόδου στενά συνδεδεμένης με την ερμητικο-αλχημική Παράδοση του V.I.T.R.I.O.L.², η οποία μας υποδεικνύει και μας καθοδηγεί στο έργο που καλούμαστε να επιτελέσουμε. Να διορθώνουμε, να ξαναδιορθώνουμε και πάλι να διορθώνουμε, ακατάπαυστα, προσέχοντας να μη γλιστρήσουμε στα δύσβατα και επικίνδυνα μονοπάτια της αντιμύησης.

Το αναμμένο κερί μέσα στην Αίθουσα Στοχασμών είναι σύμβολο της Θεϊκής μας Συνείδησης, υπό μορφή Πυρός και Φωτός. Είναι η Φωνή που μας επαναφέρει στην Τάξη κάθε φορά που δεχόμαστε την επίθεση του στροβιλισμού των συναισθημάτων και των αμφιβολιών, όταν πλησιάζουμε στο να κατακυριευθούμε από το σκοτάδι της άγνοιας και της δεισιδαιμονίας. Είναι όμως και σύμβολο της προβολής του Υπέρτατου Κτίστη των Κόσμων, υπό την ιδιότητά Του ως Κριτή του εσωτερικού μας δικαστηρίου, που μας προειδοποιεί για τη ματαιότητα της αναζήτησης έξω από εμάς εγκρίσεων και δικαιολογιών, διπλά ψευδών, επιβλαβών και επικίνδυνων.

Εκείνο το Κερί αποτελεί το απόλυτο μέτρο της αλήθειας και της αυθεντικότητας των πράξεων και της συμπεριφοράς μας· αυτό που επιτρέπει στον Μυημένο να θεμελιώνει κάθε κρίση στην εσωτερική ανάλυση και την αυτοκριτική. Στον Αλχημικό Αθάναρα³ αρχίζει η φάση του *Solve*: της αντιπαράθεσης με τον εαυτό μας, της αξιολόγησης των πραγμάτων σε σχέση με τον σκοπό που έχουμε θέσει. Η Αίθουσα Στοχασμών γίνεται το εργαστήριο όπου αποσυρόμαστε μακριά από τους «θορύβους», τις προσβολές, την αποδοκιμασία και την κολακεία.

Εξίσου πρέπει να μένουν εκτός και οι ειλικρινείς, αλλά υπερβολικοί έπαινοι, που συχνά οδηγούν το Εγώ σε σύγχυση και σε ψευδοσυνείδηση επίτευξης στόχων, που τελικά αποδεικνύονται εφήμεροι. Η εκτίμηση και η αγάπη, ακόμη κι αν είναι γνήσιες, μπορεί να φανερώνουν μία μερική κρίση, ιδίως όταν προέρχονται από όσους βλέπουν μόνο τις θετικές μας πλευρές. Όπως και οι υπερβολικές κολακείες συχνά κρύβουν σχέδια σαγήνης με κρυφά συμφέροντα, ικανά να υπονομεύσουν την πνευματικότητά μας και την μυητική μας ηθική.

¹ ΣτΜ: Διάλυσε και επανασύνθεσε

² ΣτΜ: Η πρώτη φράση που συναντήσαμε στην Αίθουσα Στοχασμών: *Visita Interiora Terrae Rectificando Invenies Occultum Lapidem*, δηλ. Επισκέψου το εσωτερικό της γης και ανορθώμενος θα ανακαλύψεις την Απόκρυφη Λίθο

³ ΣτΜ: το δοχείο του Αλχημιστή

Εκείνος που ξεκινά την αναζήτηση του Εαυτού παρατηρεί το αναμμένο κερί, το Πυρ, το Φως που από αυτό εκπορεύεται, και αναρωτιέται. Διερευνά τον συμβολισμό και το βαθύτερο νόημά του σε σχέση με την εσωτερική του φύση. Η Παραδοσιακή Επιστήμη, με τη Μέθοδό της, μας προτείνει να ταυτιστούμε με εκείνο που θέλουμε να «γνωρίσουμε»: να αφυπνίσουμε μέσα μας τις συχνότητες και τις δονήσεις του και να τις κάνουμε να «αντηχήσουν» σε αρμονία με το Θείο Σχέδιο, με το Όλον, με το Σύμπαν.

Ο Τεκτονισμός είναι επιστήμη του πνεύματος και επιδιώκει, μέσω της διόρθωσης και του εξαγνισμού των σκέψεων και των πράξεών μας, να επανεκπαιδεύσει το εγωικό μας στοιχείο, ώστε να επανεμφανιστεί η παρουσία Εκείνου που Είναι — εκείνης της μυστηριώδους σπίθας που βρίσκεται στις ρίζες του Είναι.

Η Αξιοπρέπεια του Μνημένου δεν είναι παρά το αποτέλεσμα αυτού του δεσμού, αυτής της συμμετοχής που σταδιακά εδραιώνεται στο πεδίο των Ιδεών, του Πνεύματος, της παγκόσμιας συνείδησης — της συνείδησης του Ουρανού, του Παραδείσου, της αρχικής Εστίας. Έτσι αποκαλύπτεται το σχέδιο στο οποίο προσχωρήσαμε εντασσομένοι στη Σεβάσμια Αδελφότητά μας: να πραγματοποιήσουμε τη μετάβαση, τη μεταστροφή, το πέρασμα από την κατανόηση *sub specie interioritatis* στην κατανόηση *sub specie aeternitatis*. Από την κατανόηση του «υπό το πρίσμα της εσωτερικότητας» στο «υπό το πρίσμα της αιωνιότητας».

Solve Et Coagula – David Nez

Να αποκαταστήσουμε μέσα μας την τάξη, την αρμονία και τη δικαιοσύνη, ώστε να ανυψωθούμε στο καθολικό επίπεδο και να συγχωνευθούμε με το Ένα-Όλον, αποκτώντας τελικά την αληθινή επίγνωση αυτού που Είμαστε.

Συχνά, στον Τεκτονικό χώρο, ανακύπτουν — δικαιολογημένα — ερωτήματα σχετικά με τις δεσμεύσεις που θα έπρεπε να αναλαμβάνονται για δράση στον εξωτερικό κόσμο μέσω έργων φιλανθρωπίας ή οικονομικής βοήθειας προς όσους υποφέρουν από τις αδικίες και τις δυστυχίες του βέβηλου κόσμου. Εμείς λέμε ότι όλα αυτά, αν και ευγενή στο ανθρώπινο πλαίσιο, δεν σχετίζονται με την μητική επιστήμη.

Διότι, εφαρμόζοντας τη Μέθοδό μας και πραγματοποιώντας μέσα μας την αλλαγή που προαναφέρθηκε, μέσω του *modus operandi* του V.I.T.R.I.O.L. — που διορθώνει τις στρεβλώσεις μας,

εξαγνίζει από το εγώ και απελευθερώνει από δεσμεύσεις και στοιχειώδεις ανάγκες — γινόμαστε πιο διαυγείς και διάφανοι στην είσοδο μέσα μας του Φωτός και του Πυρός, της Γνώσης και της Αγάπης.

Και αυτό θα αντανakλαστεί, χωρίς προσποίηση και υποκρισία και στο επίπεδο των μορφών, δημιουργώντας έναν δεσμό πιο σταθερό, διαρκή και βαθύ από εκείνον που γεννιέται μόνο από το συναίσθημα ή τη στιγμιαία συγκίνηση — από τη βεβηλότητα που τα πάντα δημιουργεί και τα πάντα καταστρέφει, από εκείνη τη φωτιά που καίει αλλά αφήνει πάντοτε τα κατάλοιπά της.

Γι' αυτό καλούμαστε, ως Τέκτονες, να επαναβιώνουμε καθημερινά την εμπειρία του αναμμένου κεριού της Αίθουσας Στοχασμών — αυτή τη θέαση, αυτή την επαφή, αυτόν τον δεσμό. Κάτι που καλό θα ήταν να επαναλαμβάνεται, ακόμη και έμπρακτα αν είναι δυνατόν, λίγο πριν τον ύπνο· για όσο χρόνο χρειάζεται ώστε να κατευναστούν οι εντάσεις της ημέρας, να εξαλειφθεί κάθε σύγκρουση με τον κόσμο και τους ανθρώπους του, και να σιγήσει η χαοτική ροή των σκέψεων, συγκεντρώνοντας την προσοχή μας αποκλειστικά σε εκείνο το Φως και σε εκείνο το Πυρ.

Αν σε κάποιους αυτή η απλή πράξη φαίνεται κοινότοπη, επαναλαμβάνουμε ότι ακριβώς μέσα στην απλότητα αποκαλύπτεται και εξηγείται η δύναμη της μεταμορφωτικής ισχύος: στην ταπεινότητα με την οποία στεκόμαστε μπροστά στο αναμμένο κεριό και στη θέληση να συνεχίσουμε το έργο της διόρθωσης με επαγρύπνηση και επιμονή.

Ο Μεγάλος Αδελφός Vergilius⁴ έλεγε πως αργά ή γρήγορα εκείνο το Φως και εκείνο το Πυρ θα ανάψουν και μέσα μας· θα μας διδάξουν μια νέα, έως τότε άγνωστη γλώσσα, και τότε θα είναι σαν ένα «χάραγμα», ένα σημάδι, μια ανάμνηση που θα παραμείνει ανεξίτηλη στη συνείδησή μας.

2/2026

---

⁴ ΣτΜ: Sebastiano Caracciolo. Κυρίαρχος Μεγάλος Γενικός Ιεροφάντης 1981-2013